

РЕШЕНИЕ

№ 24376

гр. София, 15.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова

Спас Спасов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **4510** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на П. Г. В., подадена чрез адв. К. Д., срещу Решение № 1249 от 01.04.2025г. на Софийския районен съд, НО, 22 състав, постановено по НАХД № 2518/2024г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-033331 от 15.01.2024г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР.
Според касатора, решението на СРС е неправилно поради неправилно приложение на материалния закон и поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Конкретно се оспорва правилността на изводите на районния съд, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като се поддържа, че изпълнителното деяние на нарушението е бланкетно формулирано, не е ясно в какво точно се изразява нарушението, липсват категорични данни относно авторството на деянието, не са събрани от наказващия орган доказателства, които са искани от санкционираното лице. Оспорва се изводът на СРС, че е осъществен състава на соченото нарушение. Според касатора, районният съд неправилно приел и че липсва основание за прилагане на чл.28 от ЗАНН. Прави се оплакване, че съдът не е установил всички обстоятелства, които са от значение за разкриване на обективната истина, и не е изложил конкретни и ясни мотиви защо приема за доказано извършването на нарушение. Иска се отмяна на решението на районния съд и на процесното наказателно постановление. В съдебното

заседание по делото касационният жалбоподател не се явява и представлява.

Ответникът – СДВР – отдел „Пътна полиция“ не изразява становище по касационната жалба и не изпраща представител в съдебното заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като прецени събраните по делото доказателства, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

С процесното НП № 23-4332-033331 от 15.01.2024г на П. Г. В. са наложени административни наказания – "глоба" в размер на 3000 лева и 12 месеца "лишаване от право да управлява МПС", на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП, за нарушение на чл.104Б, т.2 от ЗДвП – за това, че на 04.11.2023 г. около 00:21 часа в [населено място] на площад „Ал. Б.“, с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил „Б. М5 К.“ с рег. номер С., регистриран на „Порше лизинг БГ“ ЕООД, и на кръстовището с [улица], използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като завърта автомобила в кръг около себе си и умишлено го изкарва извън контрол, приплъзвайки го по пътното платно.

Районният съд е приел, че административнонаказателната отговорност на касатора е законосъобразно ангажирана, тъй актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидените срокове, при спазване на изискванията на ЗАНН, като не е констатирал процесуални нарушения в административнонаказателното производство. Районният съд е приел също за безспорно установено и доказано извършването на нарушението, както и че наказанието е законосъобразно определено, като няма основание за прилагане на чл.28 от ЗАНН.

Решението на СРС е валидно и допустимо, но неправилно.

Правилно районният съд е приел, че АУАН и и НП са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34 от ЗАНН. Споделят се и изводите на районния съд, че не са допуснати съществени нарушения в хода на административнонаказателното производство.

Неоснователни са и възраженията, че деянието не било достатъчно пълно и ясно описано, както и че наказващият орган не е събрал поискани от санкционираното лице доказателства. Противно на твърденията в касационната жалба се установява, че по искането в подаденото срещу АУАН възражение и в изпълнение на изискването на чл.52, ал.4 от ЗАНН наказващият орган е събрал допълнителни доказателства, а именно видеозапис от 1 бр. камера на Столична община с IP адрес 10.169.2.203, както и камера на СДВР М.-02. Тези доказателства обаче не са обсъдени нито от наказващия орган, нито от съда. В наказателното постановление е отразено подаването на възражение срещу АУАН, но е посочено единствено, че е извършена проверка и възражението е прието за неоснователно. Районният съд на свой ред също по никакъв начин не е обсъдил наличието и стойността на тези доказателства. В този смисъл са основателни твърденията в касационната жалба, че съдът е формирал изводите си, без анализ на всички събрани по делото доказателства.

На следващо място, видно от протокола от съдебното заседание от 10.10.2024г., след разпита на свидетеля очевидец С., от страна на жалбоподателя са били направени искания за събиране на нови доказателства, които са били отхвърлени от районния съд без ясни и убедителни мотиви.

Процесуалният представител на жалбоподателя е поискал да бъде изискан от Столична община запис от монтирано видеонаблюдение на мястото от датата и часа на твърдяното нарушение. Това искане е било отхвърлено от съда с мотив за липса на достоверно знание дали има такова

видеонаблюдение, както и че искането на справката необосновано би забавило хода на делото, а това е четвърто по ред заседание. Предвид наличните по преписката и приложени по делото, но необсъдени доказателства, съдържащи видеозаписи, не може да се възприеме за обоснован извода за липса на достоверно знание относно съществуването на видеонаблюдение, тъй като, както беше казано, тяхното наличие, съдържание и относимост към мястото и времето на твърдяното нарушение не е обсъждано в съдебното решение. Що се отнася до отхвърлянето на доказателственото искане с аргумент за бързина на процеса, при положение, че не се излага довод за неотносимост и след като делото не е отлагано нито веднъж по причина на страната, която е поискала събирането на доказателството, и в същото заседание делото отново се отлага за събиране на доказателства, то следва да се квалифицира като накърняване правото на защита на тази страна и препятстващо разкриването на обективната истина.

Отделно, във връзка със защитната си теза жалбоподателят е поискал от съда да изиска справка от Н. към Б., която да установи какви са били метеорологичните условия в деня и часа, на който се твърди да е извършено нарушението. Това искане също е било отхвърлено с мотив, че този въпрос, а именно, че е валидно дъжд, не е спорен между страните, т.е. искането не е отхвърлено като неотнормо, а въз основа на преценката, че твърдяното обстоятелство е ненуждаещо се от доказване. В съдебното решение обаче районният съд не е направил изрично установяване в този смисъл, не е обсъдил споменатия факт и не е коментирал въпроса относно метеорологичните условия, както и дали и по какъв начин наличието на дъжд и мокра пътна настилка би могло да се е отразило върху движението на превозното средство. Доколкото защитната теза на жалбоподателя е именно, че автомобилът е поднесъл и поради това се е завъртял, въпросът дали действително е валидно дъжд и пътната настилка е била мокра и как това се отнася към съставомерността на деянието се явява съществен, но е изцяло игнориран от решаващия състав.

С оглед изложеното дотук, решението на СРС се явява постановено след повърхностно и едностранчиво обсъждане и оценка на доказателствата и при неизяснена фактическа обстановка. Обжалваното решение следва да бъде отменено и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС. При новото разглеждане, съобразявайки изложените по-горе мотиви, съдът следва да установи по несъмнен начин каква е била фактическата обстановка, като обсъди и прецени поотделно и в съвкупност всички събрани по делото доказателства, а при необходимост – да събере нови доказателства за изясняване на спорните въпроси.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ и чл.222,ал.2 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решението на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 22 състав, постановено по НАХД № 2518/2024г.

ВРЪЩА делото на Софийския районен съд за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

